

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: J. F., auditor, bytem X, adresa pro doručování: X, proti žalované: **Rada pro veřejný dohled nad auditem**, se sídlem Vodičkova 1935/38, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2013, č. j. RVDA-66/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Rady pro veřejný dohled nad auditem ze dne 28. 3. 2013, č. j. RVDA-66/2013, a rozhodnutí kárné komise Komory auditorů České republiky ze dne 28. 1. 2013, č. j. 160/2013/DK23/2012/Ci, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 3 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Základ sporu

Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 3. 2013, č. j. RVDA-66/2013, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí kárné komise Komory auditorů České republiky (dále jen „Komora“) ze dne 28. 1. 2013, č. j. 160/2013/DK23/2012/Ci. Kárná komise shledala

žalobce vinným, že neumožnil členům kontrolní skupiny delegované dozorčí komisí Komory provést naplánovanou kontrolu kvality na adrese Ostrá 299, Praha 9, a to ve dnech 11. a 12. 10. 2012, ačkoli mu byl její termín řádně oznámen v souladu s § 8 odst. 1 dozorčího řádu Komory nejméně s 30denním předstihem. Žalobce tímto jednáním zaviněně porušil § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech, a § 10 odst. 2 písm. a) a b) dozorčího řádu. Kárná komise mu proto dle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o auditorech uložila pokutu ve výši 95 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 8. 4. 2013 u zdejšího soudu žalobce napadl nadepsané rozhodnutí žalované. Žalobce namítá, že žalovaná se nevypořádala s jeho argumenty proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Navíc vznáší podezření, že obě písemnosti vypracovala jedna osoba.

Žalobce odkazuje na své odvolání. Jeho argumenty dostatečně dokazují, že se nemohl dopustit zaviněně a opakovně porušení povinností stanovených zákonem o auditorech, za které je možné dle § 25 zákona o auditorech uložit kárné opatření. Kárné řízení je možné dle § 24 odst. 10 zákona o auditorech zahájit jen tehdy, pokud auditor neodstraní vytčené nedostatky. Žalobce byl v době zamýšlené kontroly na dlouhodobě plánované cestě, kterou naplánoval již dříve, než byla kontrola nařízena, což žalobce Komoře nahlásil. Za jediné své provinění uznává, že toto nahlášení neprovedl do 3 dnů, protože podal na Komoru žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 1. Na lhůtu 3 dní nebyl upozorněn. Žalobce považuje za aroganci Komory, že neposunula kontrolu na dobu po návratu žalobce z dovolené a nerespektovala probíhající soudní řízení.

Žalobce dále uvádí, že pokuta mohla být uložena až poté, pokud by odmítl i další kontrolu. Porušen byl i § 25 odst. 6 zákona o auditorech. Považuje za absurdní závěr, že žalovaná je vázána mezinárodními smlouvami. Nejde podle jeho názoru o kontrolu kvality, ale o likvidaci malých auditorů.

Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalované.

Ve vyjádření ze dne 14. 6. 2013 žalovaná uvádí, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející řízení netrpí nezákonností nebo nesprávností. Žalovaná ve smyslu § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jednoznačně specifikovala a právně kvalifikovala skutek, pro který byl žalobce sankcionován, a ve smyslu § 3, § 50 a § 51 správního řádu vycházela ze stavu věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná se přitom v odvolacím rozhodnutí vypořádala se všemi dílčími námitkami žalobce. Žalovaná proto navrhuje, aby soud žalobu zamítnul.

V přípise ze dne 7. 5. 2013 žalobce opakovaně poukázal na to, že při nařízení kontroly na dny 11. – 12. 10. 2012 nebyl upozorněn na lhůtu 3 dní k podání námítky. Z poučení naopak vyplývá, že termín k podání námítky byl až do následného jednání dozorčí komise. Žalobce uvádí, že se Komora ze své chyby poučila a odkazuje na oznámení

dozorčí komise o zahájení mimořádné kontroly ze dne 30. 4. 2013, č. j. 645/2013, v němž byl výslovně poučen o možnosti vznést námitky podjatosti nebo proti termínu kontrolní činnosti do 3 dnů od doručení oznámení.

V přípise ze dne 14. 6. 2013 žalobce uvádí, že rozhodování žalované je nezákonné i z toho důvodu, že členy žalované jsou dva statutární auditoři, ačkoli dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o auditorech má být jejím členem pouze 1 statutární auditor. K tomu dokládá článek v časopise Auditor č. 3/2013, který vyšel dne 12. 4. 2013.

V přípise ze dne 3. 2. 2014 žalobce podrobně rozvádí, že kontrola kvality pouze Komorou jako samosprávným orgánem je v rozporu s evropským právem. Zároveň poukazuje na článek D. Stírkého ze dne 1. 11. 2013, z něhož vyplývá, že důvodem ke změně termínu kontroly je nepřítomnost auditora z důvodu plánované a zaplacené dovolené.

V přípise ze dne 24. 2. 2014 žalobce uvádí některé detaily týkající se auditu jednoho z operačních programů – čerpání dotace pro Severočeský kraj. Dále doplňuje, že nemá žádného asistenta a jeho zastoupení při kontrole by bylo nemožné. Žalobce uvádí, že jeho kritika Komory je příčinou neustálých kontrol. Po termínu nařízené kontroly nebyla další monitorovací revize provedena, což svědčí o tom, že cílem bylo jen inkaso pokuty.

V přípise ze dne 9. 6. 2014 zaslal žalobce další článek, který má osvědčovat, že Komise ani žalovaná neučinily nic na podporu ověřování dotací EU.

V přípise ze dne 21. 9. 2015 žalobce poukazuje na další nesrovnalosti v obsazení žalované a vyjadřuje se k osobě auditora Kociána. Dále poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí je v rozporu i s § 24 odst. 10 zákona o auditorech, protože nedošlo k opakovanému porušení zákona. Žalobce vykonával činnost auditora v místě svého bydliště a neměl možnost v době dovolené pověřit zástupce, který by se za něj kontroly účastnil.

V přípise ze dne 15. 10. 2015 podal vyjádření soudu JUDr. Miroslav Kocián. Uvádí, že ve vztahu k žalobci není nijak zaujatý a dále popisuje detaily, kdy společně pracovali a v jaké míře se osobně znají.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas. Vedle toho soud shledal, že napadené

rozhodnutí je zatíženo vadami, pro které soud rozhoduje podle § 76 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání (viz dále).

Žaloba je důvodná.

Ze správních spisů zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

Oznámením ze dne 20. 7. 2012, č. j. 1436/2012, byl žalobce dozorčí komisí Komory uvědomen o zahájení kontrolní činnosti. Oznámení obsahuje odkaz na § 24 zákona o auditorech ve spojení s § 2 odst. 1 písm. e) Dozorčího řádu Komory. Oznámení obsahovalo zaměření kontroly, výzvu k přípravě určitých podkladů, sdělení o složení kontrolní skupiny a termínu konání kontroly v sídlu auditora ve dnech 11. – 12. 10. 2012 s dovětkem *nebude-li dojednáno jinak*. Oznámení oznamuje poučení o možnosti podat námitky podjatosti členů kontrolní skupiny dle § 11 Dozorčího řádu KAČR. Oznámení dále obsahuje sdělení: „*Stanovený termín pro provedení kontrolní činnosti je pro auditorský subjekt závazný a může být změněn jen v odůvodněných případech. Změnu vždy projedná DK KAČR na svém nejbližším zasedání po obdržení požadavku na změnu plánovaného termínu, přičemž za odůvodněnou žádost se nepovažuje pracovní zaneprázdnění.*“ V závěru je žádost o potvrzení závazného termínu stanoveného pro provedení kontrolní činnosti a žádost o doplnění zejména kontaktních údajů. Žalobce převzal toto oznámení dne 26. 7. 2012.

Přípisem ze dne 24. 9. 2012 žalobce zejména sdělil Komoře, že od 28. 9. 2012 bude na dlouhodobě plánované cestě mimo území České republiky.

Ve sdělení ze dne 3. 10. 2012, č. j. 1966/2012, dozorčí komise žalobci odpověděla, že jeho argument v přípisu ze dne 24. 9. 2012 nepovažuje za relevantní námitku proti stanovenému termínu kontrolní činnosti. Poukázala přitom na § 11 odst. 1 písm. c) dozorčího řádu, že námitku proti termínu kontrolní činnosti bylo možné vznést ve lhůtě 3 dnů po doručení písemného oznámení o zahájení kontrolní činnosti. Jelikož žalobce nevznosl námitku v dané lhůtě, jeho tvrzení, že je od 28. 9. 2012 mimo území České republiky na dlouhodobě plánované cestě, považovala dozorčí komise za účelové. Cesta byla podle názoru dozorčí komise naplánována až po doručení písemného oznámení s cílem ztížit nebo zmařit provedení oznámené kontrolní činnosti. Dozorčí komise proto vyzvala žalobce k součinnosti při kontrole v původním termínu ve dnech 11. – 12. 10. 2012.

V záznamu ze dne 11. 10. 2012 o pokusu vykonat kontrolní činnost RPKK 2012/244 u žalobce dne 11. 10. 2012 v 10:00 je popsán neúspěšný pokus kontrolní skupiny provést u žalobce kontrolu. Předchozí den se kontrolní skupina snažila marně kontaktovat žalobce telefonicky. Na místo se při provádění dokumentace dostavila manželka žalobce, která uvedla, že žalobce je v Africe a nemá mobilní telefon. Manželka žalobce nevěděla, kdy se žalobce vrátí, a neměla ponětí ani o plánované kontrolní činnosti.

Ve zprávě o výsledku kontrolní činnosti ze dne 15. 10. 2012, č. j. 2077/2012, k RPKK 2012/244, je uvedeno, že kontrolní činnost dne 11. 10. 2011 na adrese Ostrá 299, Praha 9, pro nepřítomnost auditora neproběhla.

Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o auditorech, ve znění účinném do 31. 12. 2012, „[a]uditor je mimo jiných povinností stanovených tímto zákonem povinen dodržovat vnitřní předpisy Komory“.

Podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o auditorech, ve znění účinném do 31. 12. 2012, „[z]a zaviněné porušení povinností stanovené tímto zákonem, jiným právním předpisem o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, etickým kodexem, vnitřními předpisy nebo auditorskými standardy lze statutárnímu auditorovi uložit některé z těchto kárných opatření pokuta do výše 1 000 000 Kč“.

Ve smyslu § 33 odst. 2 písm. b) zákona o auditorech je sněm Komory oprávněn schvalovat statut Komory, vnitřní předpisy Komory nebo jejich změny. Dle § 24 odst. 4 zákona o auditorech, ve znění účinném do 12. 1. 2015, Komora vydává vnitřní předpis k systému kontroly kvality. V posuzovaném případě byl rozhodným stavovským předpisem dozorčí řád Komory, ve znění účinném od 23. 11. 2009 do 18. 11. 2012.

Podle § 10 odst. 2 písm. a) a b) dozorčího řádu „[k]ontrolovaný subjekt, je zejména povinen: poskytnou osobám provádějícím kontrolní činnost součinnost a zdržet se jakéhokoli jednání, které by mařilo a ztěžovalo provádění kontrolní činnosti; [a] umožnit vstup osobám provádějícím kontrolní činnosti do prostor užívaných kontrolovaným subjektem pro auditorské služby“.

Podle § 11 odst. 1 písm. c) dozorčího řádu „[k]ontrolovaný subjekt je oprávněn po doručení písemného oznámení o zahájení kontrolní činnosti ve lhůtě do tří dnů vznést v písemné formě námitky proti termínu kontrolní činnosti. V námitkách kontrolovaný subjekt dostatečně a průkazně konkretizuje skutečnosti svědčící pro změnu kontrolní činnosti. O námitce pro změnu termínu rozhodne předseda nebo místopředseda Dozorčí komise. Důvodem pro změnu termínu není pracovní zaneprázdněnost kontrolovaného subjektu“.

Žalobce předně namítá, že kárné řízení lze zahájit dle § 24 odst. 10 zákona o auditorech pouze tehdy, pokud auditor neodstraní nedostatky. Pokuta mohla být uložena až poté, pokud by žalobce odmítl i další kontrolu.

Soud konstatuje, že kárné řízení dle § 26 zákona o auditorech je možné zahájit vždy tehdy, když je naplněna generální skutková podstata § 25 odst. 1 téhož zákona. Žalobcem citované ustanovení upravuje postup v rámci kontroly kvality, pokud auditor v doporučené lhůtě neodstraní zjištěné nedostatky. Přirozeným důsledkem takové situace je zahájení kárného řízení. Ze znění § 24 odst. 10 zákona o auditorech je zjevná subsidiarita kárné represe, neboť je upřednostňována náprava nedostatků před uložením postihu. V případě žalobce však žádné nedostatky v rámci kontroly zjištěny nebyly a ani zjištěn být nemohly, neboť kontrola pro nepřítomnost žalobce ani neproběhla. Předmětem sporu je tak skutečnost, že žalobce neumožnil kontrolní komisi kontrolu provést. Odpovědnost žalobce za kárné provinění tak byla založena § 25 odst. 1 zákona o auditorech ve spojení s § 10 odst. 2 písm. a) a b) dozorčího řádu, tedy pro porušením stavovského předpisu. Jelikož se citovaný § 24 odst. 10 zákona o auditorech, jehož se žalobce dovolává, na žalobcův

případ neuplatní, bylo možné kárné řízení zahájit bez nutnosti marného uplynutí lhůty pro odstranění nedostatků. Námitka proto není důvodná.

Žalobce dále namítá, že byl porušen § 25 odst. 6 zákona o auditorech a žalovaná se nevypořádala s jeho argumenty. Žalobce rovněž vyjadřuje podezření, že obě správní rozhodnutí vypracovala jedna osoba.

Předpokladem soudního přezkumu správního rozhodnutí je formulace alespoň jednoho žalobního bodu a právě smyslem toho je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, resp. jiná podání a přípisy, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.).

Co se týče tvrzeného porušení § 25 odst. 6 zákona o auditorech, tedy podmínek uložení kárného opatření, soud uvádí, že námitka neobsahuje žádné bližší odůvodnění. Soud proto pouze odkazuje na str. 8 až 10 rozhodnutí kárné komise Komory, kde se komise detailně zabývala rozhodnými okolnostmi pro uložení kárného opatření ve formě pokuty.

Rovněž ohledně nijak nekonkretizovaného tvrzení, že se žalovaná nevypořádala s argumenty žalobce, odkazuje soud na str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná zabývala jednotlivými odvolacími námitkami.

I ve vztahu k podezření žalobce, že obě rozhodnutí správních orgánů vypracovala stejná osoba, soud postrádá bližší argumentaci. V rozhodnutí kárné komise je podepsán jako úřední osoba Ing. Jiří Vrba, předseda kárné komise Komory, a v rozhodnutí žalované je podepsán Ing. Jiří Rusnok, předseda žalované. Vůbec není zřejmé, na základě jakých skutečností tedy žalobce pojmá podezření, že rozhodnutí vypracovala tatáž osoba. Navíc odpovědnou oprávněnou úřední osobou za vydané rozhodnutí je ta, která rozhodnutí vlastním jménem podepsala (§ 15 odst. 2 ve spojení s § 69 odst. 1 správního řádu), nikoli ta, jež ho vypracovala. Jak již soud uvedl výše, žalobce měl konkretizovat (*substanciovat*) svoje žalobní body natolik, aby byly projednatelné. To neučinil, a námitky proto nemohou být důvodné.

Žalobce dále uvádí, že neumožnil kontrolu kvality, protože byl na dlouhodobě plánované cestě. Jeho jediné provinění spočívá v tom, že nevznnesl námitky proti termínu kontroly do 3 dnů, ale na tuto lhůtu nebyl upozorněn.

Soud konstatuje, že kárné provinění žalobce je založeno na skutečnosti, že žalobce neumožnil provést kontrolní skupině kontrolu kvality ve stanoveném termínu. Ačkoli se ohledně stanoveného termínu omluvil, dozorčí komise jeho omluvu neakceptovala, protože ji podal po lhůtě stanovené v § 11 odst. 1 písm. c) dozorčího řádu.

Klíčové pro nyní posuzovaný případ je hodnocení oznámení ze dne 20. 7. 2012, č. j. 1436/2012, v rámci něhož byla zahájena s žalobcem kontrola a stanoven termín konání kontroly v sídlu auditora ve dnech 11. – 12. 10. 2012. Soud poukazuje na skutečnost, že toto oznámení je v několika ohledech zavádějící. Ohledně termínu oznámení obsahuje doložku, že může být dojednán jiný termín. Dále oznámení sice obsahuje sdělení, že stanovený termín je závazný a lze změnit jen v odůvodněných případech, ale zároveň je jeho součástí žádost dozorčí komise, aby žalobce tento závazný termín potvrdil, což v případě závazného termínu nedává smysl. Součástí oznámení je i sdělení, že změnu projedná dozorčí komise na svém nejbližším zasedání po obdržení požadavku na změnu plánovaného termínu.

Soud uvádí, že kárná komise se problémem nedostatečného poučení žalobce v oznámení zabývala na str. 4 rozhodnutí I. stupně. Ačkoli vyhodnotila pochybení dozorčí komise jako „*nemístný lapsus*“, tuto skutečnost nijak nezohlednila v rámci posuzování kárného provinění. Soud naproti tomu v daném pochybení dozorčí komise shledává závažné pochybení, které v posuzovaném případě vylučuje kárnou odpovědnost žalobce.

Veškerý výkon veřejné moci je limitován zákony a jinými právními předpisy (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky). Povahu výkonu veřejné správy v České republice, která jako liberální demokratický právní stát spatřuje účel veřejné správy ve službě veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu), detailně specifikují základní zásady činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu). Správní řád se použije ve všech případech, kdy zvláštní zákony nestanoví odlišný postup (§ 1 odst. 2 správního řádu). Dosah základních zásad je přitom ještě širší, protože se použijí ve všech situacích, kdy zvláštní zákony neobsahují zásady vlastní (§ 177 odst. 1 správního řádu). Zákon o auditorech ve vztahu ke správním činnostem neobsahuje vlastní komplexní úpravu základních zásad, přičemž § 50 tohoto zákona dokonce výslovně s využitím správního řádu počítá. Navíc vnitřní předpisy Komory nemohou jako podzákonné předpisy, které mají závaznost toliko pro členy této stavovské organizace (stavovské předpisy), tyto základní zásady nahradit nebo vyloučit. Soud proto činí dílčí závěr, že uvedené základní zásady bylo nutné zohlednit i při rozhodování žalované.

Soud dále uvádí, že ačkoli dozorčí řád neobsahuje ustanovení ohledně poučovací povinnosti kontrolovaných subjektů, dozorčí komise měla žalobci poskytnout poučení o možnosti podat námitky (§ 4 odst. 2 správního řádu), aby mohl žalobce procesně správným postupem uplatňovat svá práva (§ 4 odst. 4 správního řádu). Soud považuje námitky dle 11 odst. 1 písm. c) dozorčího řádu za opravný prostředek *sui generis*, který umožňuje v odůvodněných případech docílit změny termínu plánované kontroly. Rozsah

poučovací povinnosti ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu zahrnuje obecné poučení o procesních právech a povinnostech. Avšak oznámení obsahovalo pouze poučení ve vztahu k možnosti vznést námitku podjatosti. Ve vztahu k možné změně plánovaného termínu kontroly oznámení zcela postrádalo jakékoli poučení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) dozorčího řádu. Oznámení budí zdání, že stanovený termín kontroly byl sice závazný, přitom ale samo uvádělo, že v odůvodněných případech bylo možné dojednat změnu. Sdělení, že návrh na změnu termínu kontroly projedná dozorčí komise vždy na svém nejbližším zasedání, může adresátu evokovat, že žádné lhůta pro podání návrhu na změnu termínu plánované kontroly není stanovena. Navzdory tomu dozorčí komise ve sdělení ze dne 3. 10. 2012, č. j. 1966/2012, neakceptovala žalobcovu omluvu v přípisu ze dne 24. 9. 2012. Dozorčí komise žalobci vytkla, že námitky podal opožděně, ale žalobce přitom v tomto ohledu nebyl ze strany dozorčí komise dostatečně poučen. Jelikož za popsanych okolností je nutné chránit dobrou víru osob ve správnost postupu orgánů veřejné správy, dozorčí komise se nemohla dovolávat proti žalobci nedodržení lhůty stanovené k podání námítky ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) dozorčího řádu, když jej o lhůtě pro podání námítek nepoučila vůbec a možnosti změny „závazného“ termínu kontroly jej poučila zmatečně, jak plyne již ze shora uvedeného.

Za této situace se měla dozorčí komise zabývat věcnými důvody žalobcovy omluvy ze dne 24. 9. 2012 ohledně přeložení termínu plánované kontroly, případně měla žalobce vyzvat k doložení tvrzených důvodů. Žalobcovo tvrzení, že již 13. 7. 2012 uzavřel cestovní smlouvu (před zahájením kontrolní činnosti), na základě níž byl v termínu kontroly na dlouhodobě plánované dovolené, indikuje, že důvod žalobcovy námítky proti termínu kontroly by nemusel při doložení příslušných důkazů být bezpředmětný.

Soud konstatuje ve vztahu k vytčenému kárnému provinění, že z výše provedeného rozboru skutkového stavu nevyplývá tak, aby nemohly být důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), že by žalobce zaviněně porušil § 21 odst. 1 písm. a) zákona o auditorech ve spojení s § 10 odst. 2 písm. a) a b) dozorčího řádu. Správní orgány žalobcovo jednání hodnotily zjednodušeně, aniž by vyšetřily veškeré okolnosti žalobcova případu (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu). Nebylo vyvráceno, že vytčené jednání žalobce bylo vyvoláno tím, že postupoval podle nesprávného, resp. zavádějícího poučení, které mu poskytla dozorčí komise. Nelze proto jednoznačně usoudit, že jednání žalobce bylo motivováno svévolnou snahou o vyhnutí se kontrole kvality.

Lze shrnout, že kárná komise ani žalovaná v řízení o kárném provinění žalobce nikterak nezohlednily pochybení, kterého se dopustila dozorčí komise a naopak jeho důsledky plně přičetla k tíži žalobce.

Soud poukazuje rovněž na skutečnost, že kárná odpovědnost auditorů dle § 25 odst. 1 zákona o auditorech je subjektivní. Relevantní skutečností, kterou správní orgány zcela pominuly, je žalobcova forma zavinění (jeho psychický vztah k vytčenému protiprávnímu jednání), případně motiv. Na první pohled je zjevný rozdíl mezi případem, kdy by nebyla poskytnuta součinnost auditorem při kontrole úmyslně za účelem jejího naprostého zmaření, a případem žalobce. Zcela nevhodný je proto závěr dozorčí komise na str. 10 rozhodnutí I. stupně, že je „[...] nezbytné postihovat veškeré případy nesoučinnosti stejně

tvrdým postihem, jako prokázané vady ve vlastní auditorské práci“. Rozhodným je totiž i důvod, proč auditor neposkytl součinnost.

Žalobce další žalobní body formuloval ve výše specifikovaných podáních, zejména se vyjadřoval k jednotlivým členům správních orgánů a odkazoval na různé články. Jelikož napadené rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno dne 29. 3. 2013, mohl žalobce ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. formulovat nové žalobní body (rozšířit žalobu) pouze ve lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, tedy do 29. 5. 2013. Soud proto nemohl k novým argumentům vzneseným po uvedeném datu přihlédnout. Zohlednění žalobního bodu po nastolení zákonné koncentrace, ke kterému nemusí krajský soud přihlédnout z moci úřední, by totiž bylo vážnou procesní vadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Jelikož kárná komise i žalovaná zcela nesprávně uchopily základ žalobcova případu, soud z důvodu hospodárnosti zrušil i rozhodnutí I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž budou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení správní orgány zejména zohlední výše uvedené závěry, že základem žalobcova případu je pochybení dozorčí komise ohledně poučení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) dozorčího řádu, které nelze klást žalobci k tíži.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, což zahrnuje uhrazený soudní poplatek. Jiné náklady žalobce netvrdil ani nedoložil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.